

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 7 października 2014 r. ponownie ustalił H. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2014 r. tj. od miesiąca, w którym wstrzymano wypłatę świadczenia. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że podstawę do wydania tej decyzji stanowiło orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 25 listopada 2014 r., która stwierdziła u ubezpieczonego częściową niezdolność do pracy na stałe. /decyzja k. 48- 48 odw. plik V akt ZUS/.

Powyższa decyzja została ostatecznie wysłana wnioskodawcy na adres Ł., ul. (...) wskazany przez niego we wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty w dniu 23 stycznia 2015 r. Poprzednie próby wysłania wnioskodawcy tej decyzji kierowane były pod inny adres znajdujący się w aktach ZUS. /potwierdzenie nadania k. 51 -51 odw. plik III akt ZUS, notatka służbowa k. 50 plik III akt ZUS/

W dniu 10 lutego 2015 r. H. K. złożył odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Podniósł, że wskutek rozległych obrażeń odniesionych w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 30 lipca 2003 r. został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy jedynie do dnia 31 października 2014 r., mimo że jego stan zdrowia nadal uzasadnia zaliczenie go do całkowitej niezdolności do pracy /odwołanie k. 2-3/.

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 23 lutego 2015 r. organ rentowy wniósł o jego odrzucenie jako wniesionego po upływie ustawowego terminu, względnie o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w skarżonej decyzji. /odpowiedź na odwołanie k. 4-4 odw./

Na rozprawie z dnia 1 kwietnia 2016 r. wnioskodawca poparł odwołanie a pełnomocnik ZUS wniósł o odrzucenie odwołania względnie o jego oddalenie. Na rozprawie z dnia 21 czerwca 2016 r. wnioskodawca poparł odwołanie a pełnomocnik ZUS wniósł o o jego oddalenie /stanowiska procesowe: 00:02:44-00:03:27 – płyta CD k. 49, 00:00:48-00:03:04, 00:05:04-00:05:21 – płyta CD k. 59/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. K. urodził się w dniu (...), legitymuje się wykształceniem zasadniczym zawodowym, jego wyuczonym zawodem jest zawód stolarza, w okresie od 1 marca 2002 r. do 19 stycznia 2004 r. (w tym od 1 września 2003 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim) był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego jako uczeń stolarz meblowy jednakże nie ukończył praktyki w tym zawodzie. Ostatnio był zatrudniony jako pracownik ochrony i portier. /bezsporne, legitymacja szkolna, zaświadczenia k. 2-4, 12 plik I akt ZUS, k. 15, 20 plik V akt ZUS, wywiad zawodowy k. 136/137- plik II dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej /.

Odwołujący w okresie od 1 października 2003 r. pobierał okresowo przyznawaną rentę socjalną z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji, a od 19 stycznia 2004 r. do 31 października 2014 r. - okresowo przyznawaną rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji, a następnie rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. /bezsporne, decyzje k. 13-14 plik I akt ZUS, k. 19, 28, 48, 102-103, 114-115, 167 plik V akt ZUS, wyroki k. 136, 154, plik V akt ZUS, orzeczenia Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej - plik II akt ZUS oraz plik III akt ZUS, opinie lekarskie - plik I dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej/

Wnioskodawca w roku 2003 doznał urazu wielonarządowego. Trwałymi następstwami tego urazu ze strony narządu ruchu jest plegia kończyny górnej prawej z powodu porażenia pourazowego splotu ramiennego prawego i skrócenie kończyny dolnej prawej, po wygojonym złamaniu kości goleni. Upośledzenia funkcji narządu ruchu powodują znaczne ograniczenie zdolności do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji, co uzasadnia orzeczenie częściowej niezdolności do pracy. Wnioskodawca zaadoptował się do niepełnosprawności - stał się osobą leworęczną (jest praktycznie osobą jednoręczną) i ma pełną zdolność poruszania się. Wnioskodawca nie może wykonywać zawodu stolarza, jednak po przekwalifikowaniu (wnioskodawca ma 33 lata) może wykonywać wszystkie prace jakie może wykonywać osoba jednoręczna. Z punktu widzenia ortopedycznego wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy i niezdolność ta ma

charakter trwały. Częściowa niezdolność do pracy datuje się co najmniej od października 2010 roku. /opinia biegłego sądowego ortopedy M. S. k. 31-34, pisemna uzupełniająca opinia tego biegłego k. 44/.

Następstwem urazu z 2003 roku jest porażenie kończyny górnej prawej z powodu uszkodzenia splotu ramiennego prawego. Wnioskodawca początkowo był całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej jak i samodzielnej egzystencji, ale w miarę upływu lat z powodu zaadaptowania do niepełnosprawności prawej kończyny stał się osobą częściowo niezdolną do pracy. Uszkodzenie splotu ma charakter trwały i nie rokuje już żadnej poprawy i dlatego można uznać badanego za częściowo niezdolnego do wykonywania pracy zarobkowej trwale. Ze względów neurologicznych wnioskodawca stał się osobą częściowo niezdolną do pracy na stałe od dnia 1 listopada 2014 r. (do 31 października 2014 r. zgodnie z wyrokiem Sądu pozostał osobą całkowicie niezdolną do pracy). /opinia biegłego sądowego neurologa J. B. k. 50-53/

W dniu 7 października 2014 r. H. K. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. /bezsporne/.

Wnioskodawca posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności /bezsporne/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie zgromadzonych dokumentów w aktach sprawy, aktach rentowych oraz opinii biegłych specjalistów neurologa J. B. oraz ortopedy. Opinie te są wiarygodne i zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca, w oparciu o analizę dostępnej dokumentacji lekarskiej oraz w oparciu o bezpośrednie badanie odwołującego wykonane przez biegłych w toku postępowania sądowego.

W ocenie Sądu, opinie biegłych są rzetelne, sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione. Biegli określili schorzenia występujące u skarżącego i ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy.

W ocenie Sądu, złożone do sprawy opinie nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W pisemnej opinii uzupełniającej dodatkowo biegły ortopeda odniósł się do zgłoszonych przez wnioskodawcę uwag i wątpliwości, a także określił datę powstania u wnioskodawcy częściowej niezdolności do pracy. Fakt, że opinia biegłego okulisty nie ma treści, odpowiadającej skarżącemu, nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona.

Opinie biegłych, co do stopnia niezdolności do pracy wnioskodawcy są zbieżne z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, zostały wyczerpująco uzasadnione, końcowe wnioski orzecznicze wynikają w sposób logiczny z treści opinii, ponadto uwzględniają zastrzeżenia zgłoszone przez strony postępowania.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do tego by podważać wiarygodność i moc dowodową wskazanych opinii biegłych, a kwestia zdolności do pracy odwołującego się została dostatecznie wyjaśniona.

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974r. II CR 817/73, nie publ).

Sąd pominął dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii J. Z., a także następującą po niej pisemną opinię uzupełniającą. Podstawą takiego rozstrzygnięcia była ich wewnętrzna sprzeczność i nieuprawnione wnioski.

Biegły ten wydając podstawową pisemną opinię rozpoznał u wnioskodawcy porażenie prawego splotu barkowego z plegią kończyny. Uznał również wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy z uwagi na objawy plegii prawej kończyny górnej ze znacznymi zanikami mięśniowymi, powodujące bezużyteczność kończyny od daty zakończenia ostatnio przyznanego okresu świadczenia rentowego do końca 2016 r. Jednocześnie stwierdził, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy na tzw. otwartym rynku pracy, a pracę mógłby ewentualnie podjąć tylko w (...) na odpowiednio przystosowanym stanowisku pracy. Wskazywał przy tym, że próby koordynacyjne wnioskodawca wykonuje dość sprawnie. Następnie biegły w pisemnej opinii uzupełniającej podtrzymywał swoją opinię, argumentował, iż "przystosowanie się" drugiej kończyny górnej przy utracie sprawności kończyny dominującej nigdy nie jest pełne i że nie ma możliwości "zamiany" kończyn u osoby dorosłej, nadto że lewą ręką wnioskodawca może wykonywać jedynie proste prace np. podpisać się, a zatem nie posiada sprawności ruchowej wymaganej na tzw. otwartym rynku pracy, co czyni wnioskodawcę całkowicie niezdolnym do pracy.

W ocenie Sądu powyższe sprzeczne, że opinie wydane przez biegłego z zakresu neurologii J. Z. są wzajemnie sprzeczne i wykluczają się. Orzeczenie przez biegłego całkowitego stopnia niezdolności do pracy istniejącej od daty zakończenia ostatnio przyznanego okresu świadczenia rentowego do końca 2016 r. jest natomiast nieuprawnione, wobec jednoczesnego stwierdzenia przez biegłego, iż wnioskodawca może podjąć pracę w warunkach pracy chronionej.

Zdaniem Sądu biegły pominął istotną dla sprawy okoliczność jaką jest możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego.

Nadto jak wynika z analizy akt sprawy wnioskodawca nie tylko potrafi się podpisać pod danym pismem, ale jest w stanie je własnoręcznie sporządzić (pismo k. 18). Zdaniem Sądu fakt ten wskazuje na to, że biegły nie zapoznał się z całością przedstawionego mu materiału dowodowego i wydał opinię z pominięciem istotnej dla sprawy okoliczności, nie wziął bowiem pod uwagę stopnia naruszenia sprawności organizmu.

Wobec tego Sąd przyjął za podstawę rozstrzygnięcia opinię innego biegłego specjalisty sądowego z zakresu neurologii.

Ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagającej żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006 r., I UK 103/06, pub. OSNP 2007/17-18/261, OSP 2008/4/48).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest niezasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w niniejszym postępowaniu spornym był stopień niezdolności do pracy wnioskodawcy, jaki został ustalony przez organ rentowy zaskarżoną decyzją. Wnioskodawca nie zgadzał się z orzeczeniem jedynie częściowej niezdolności do pracy, w związku z czym wnosił o przyznanie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, Nr 1440, ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat (art. 13 ust. 2), przy czym niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu (art. 13 ust. 3).

W odniesieniu do odwołującego się nie został spełniony warunek całkowitej niezdolności do pracy. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego,

a w szczególności opinii biegłych specjalistów z zakresu neurologii przeprowadzonej przez biegłego J. B. i ortopedii Sąd ustalił, że występujące u wnioskodawcy schorzenia nie powodują całkowitej niezdolności do pracy, a częściową niezdolność do pracy w okresie od dnia 1 listopada 2014 roku (tj. od daty ustania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy) na stałe

Jak wynika z opinii biegłego specjalisty z zakresu neurologii J. B. u wnioskodawcy rozpoznano plegię kończyny górnej prawej z powodu porażenia splotu ramiennego prawego. Uszkodzenie splotu ma charakter trwały i nie rokuje już żadnej poprawy i dlatego można uznać badanego za częściowo niezdolnego do wykonywania pracy zarobkowej trwale od dnia 1 listopada 2014 r. Brak jest podstaw do orzekania całkowitej niezdolności wnioskodawcy z neurologicznego punktu widzenia.

Z opinii biegłego specjalisty z zakresu ortopedii wynika natomiast, iż u wnioskodawcy stwierdzono plegię kończyny górnej prawej z powodu porażenia splotu ramiennego prawego, wygojone złamanie kości goleni prawej, ze skróceniem kończyny dolnej prawej o 3 cm, bez istotnego upośledzenia funkcji. Upośledzenia funkcji narządu ruchu powodują znaczne ograniczenie zdolności do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji, co uzasadnia orzeczenie częściowej niezdolności do pracy. Wnioskodawca zaadoptował się do niepełnosprawności - stał się osobą leworęczną (jest praktycznie osobą jednoręczną) i ma pełną zdolność poruszania się. Z punktu widzenia ortopedy Wprawdzie wnioskodawca nie może wykonywać zawodu stolarza, jednak po przekwalifikowaniu (wnioskodawca ma 33 lata) może wykonywać wszystkie prace jakie może wykonywać osoba jednoręczna. Z punktu widzenia ortopedycznego wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy i niezdolność ta ma charakter trwały co najmniej od października 2010 roku

Opinie biegłych zostały doręczone zarówno pełnomocnikowi organu rentowego jak i wnioskodawcy z zobowiązaniem do ustosunkowania się do nich.

Wnioskodawca w toku postępowania zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego ortopedy.

W ocenie Sądu zarzuty oraz wątpliwości wnioskodawcy w sposób dostateczny zostały wyjaśnione w pisemnej opinii uzupełniającej biegłego.

Sąd podzielił opinie biegłych specjalistów z zakresu neurologii J. B. i ortopedii uznając, że są one pełne, jasne i nie prowadzą do sprzecznych wniosków.

Opinia biegłego może być oceniona przez Sąd i podważona dowodem z innej opinii. Ubezpieczony, jak każda strona w procesie, w myśl art. 6 k.c. winien dowodzić swoich racji, a nie tylko przedstawiać poglądy. Podkreślenia wymaga fakt, iż opinia biegłego z zakresu neurologii J. Z. została pominięta przez Sąd, iż jest on całkowicie niezdolny do pracy.

Z dokonanych ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawca pomimo stwierdzonych u niego schorzeń nie jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej, zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji, pracę tę bowiem wykonuje z przerwami jako portier lub pracownik ochrony. W sprawie nie pojawiły się natomiast argumenty, które mogłyby budzić wątpliwość Sądu, co do jednoznaczności opinii uwzględnionych przez Sąd.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa ocena, czy pobierający rentę jest nadal niezdolny do pracy, poza aspektem biologicznym (medycznym), uwzględniać także obiektywną możliwość podjęcia przez niego dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem jego kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku II UKN 675/98, pub. OSNP 2000/16/624).

Decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia. Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 u.e.r.f.u.s. przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Nie mają więc znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2012 r., sygn. akt II UK 329/11, LEX 1265567).

Ostatecznie wskazać należy, że na stanowisko Sądu co do poprawności i wiarygodności opinii biegłych, nie ma wpływu treść orzeczenia o stopniu. Orzeczenie powyższe wskazuje jedynie na określony stan zdrowia wnioskodawcy, nie zaś na jego wpływ na zdolność skarżącego do pracy zarobkowej.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 roku (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sąd Najwyższy, odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy.

Sąd stoi na stanowisku, iż gdyby ustawodawca chciał utożsamiać niezdolność do pracy i niepełnosprawność, to po pierwsze nie ustanowiłby dwóch odrębnych trybów ustalania tych kwestii, a w sytuacji ich współistnienia, wprowadziłby ewentualną zależność obu ustaleń. Tymczasem zależność taka wynika z art. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776

z późn. zm.) i dotyczy wyłącznie orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalającego niezdolność do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, uznając je za niezasadne.

Rozpoznając sprawę Sąd nie znalazł podstaw do odrzucenia odwołania z powodu nieterminowego jego złożenia.

W myśl przepisu art. 477⁹ § 3 k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Jak wynika z ustaleń doręczenie wnioskodawcy spornej decyzji nastąpiło dopiero w dniu 23 stycznia 2015 r., odwołanie zaś wniesione zostało w dniu 10 lutego 2015 roku, a zatem w terminie miesięcznym wynikającym z treści art.477⁹ § 1 k.p.c.